

Gympláci na vodě

Hned druhý týden po prázdninách nám bylo sděleno, že další pondělí a úterý, tedy dne 12. a 13. září, budeme absolvovat tělovýchovný projekt Na vodě je nám hej. Všichni jsme propukli v jásot a těšili se, až si budeme užívat mimo školní lavice. Každému stačilo donést podepsaný papír od rodičů a bylo vystaráno. Teď už se jenom neutopit. To bude možná pro některé trochu problém, ale my se ničeho nebojíme, a proto jsme do toho šli s opravdovou odhodlaností.

Nastalo pondělí a naše skupina čítající dvacet devět členů byla v 7.50 hodin připravena k nafukování kánoí na místní loděnici. Každý se snažil získat nejlepší kánoi. Ano, byla to rvačka, ale po chvíli si každý své přání splnil. Teď jenom zbývalo ji nafouknout. Nastává první problém. Při pohledu na vyfouknutou kánoi se všichni s hrůzou obrací na učitele s dotazem. „Jak nás tato kánoe dokáže unést obzvláště, když kapacita jedné kánoe jsou dva lidé?“ Po chvíli nás učitelé ubezpečili, že se ničeho nemusíme bát, protože jak již to mnozí z nás znají z fyziky, vzduch má menší hustotu než voda a tudíž je předpoklad, že nás kánoe unese. Teď ještě zbývalo vybrat pádlo, vak k uskladnění věcí a záchranou vestu. Když tak každý učinil, začala jako vždy přednáška na téma bezpečnost v kánoi, způsob pádlování a funkce jednotlivých členů kánoe. Na celé přednášce nás nejvíce pobavilo, když učitel popisoval, že nejprve máme zachránit pádlo a potom sebe, ve skutečnosti samozřejmě myšleno opačně. Následovala rozcvička a poté hurá do vody.

Každý člen kánoe měl svoji funkci. Háček sedící na přídi měl za úkol kamarádovi sedícímu na zádi neboli zadákovi (kapitánovi lodi) hlásit stav před kánoí, zda kánoe nesměruje do stromu, zda nehrozí uvíznutí na mělčině a podobně.

Nejprve jsme se učili správně řídit kánoi a poté nás čekal závod. Naše kánoe se umístila na předních místech, což nás velmi potěšilo. Po vyhlášení výsledků nás opět čekalo vyfouknutí kánoí a návrat domů.

Další den to bylo o něco složitější. U sokolovny jsme nastoupili do přistaveného autobusu a odjžděli směr Moravičany. Během cesty jsme přemýšleli o náročnosti trasy a také, jak budeme úspěšní při jejím zdolávání. Po nafouknutí jsme se vydali na cestu. Čekalo nás několik kilometrů namáhavého pádlování. Jak jsme v průběhu zjistili, nebylo to jediné, co nás na naší cestě postihlo. Každý jel, jak mu to příroda dovolila, a pádloval, čím se dalo. Nejkrutější snad byli velmi časté srážky s jinou kánoí, které náš výkon naprosto zdržovaly a téměř vždy nasměrovaly jinou trasou, takže veškerá naše snaha skončila, doslova, v křoví. Mnozí z nás neváhali na obranu svých očí nejen proti slunci, ale i proti častému kotvení u břehu použít sluneční brýle, které mnohdy měli svoji životnost zpečetěnou svým pádem do bahnitě vody, odkud jim už nebylo pomoci. Každý si občas zanádal, ale nakonec byl rád, když se mohl alespoň na chvíli ukrýt v osvěžující vodě před slunečními paprsky, které některé z nás i v podzimních dnech opálily, jako bychom strávili celý týden u moře. Poté, co jsme ve zdraví, sice trochu mokří, dorazili zpět do Litovle, nasedli jsme do svých autobusů a odjžděli nebo popřípadě odcházeli domů s četnými zážitky.

Přežili jsme všichni! Poděkování patří našim učitelům za kvalitní instruktáž a za možnost seznámit se s vodním tokem Moravy a zažít se svými spolužáky hodně legrace. Určitě na to budeme dlouho vzpomínat.

Helena Ženožičková

(studentka kvarty GJO Litovel)